

Diane Broeckhoven

Johnny Stalker

Uitgeverij
**VRJ
DAG**

 wablief klare taal, goed verhaal

JOHNNY STALKER

Diane Broeckhoven

Johnny Stalker

© 2014 -Diane Broeckhoven & Uitgeverij Vrijdag Jodenstraat 16, 2000
Antwerpen www.uitgeverijvrijdag.be

In samenwerking met Wablieft

Kardinaal Mercierplein 1, 2800 Mechelen www.wablieft.be - boeken@wablieft.be

Omslagontwerp: Mulder van Meurs, Amsterdam Vormgeving binnenwerk:
theSWitch, Antwerpen Foto cover © Christophe de Wit NUR 301

ISBN 978 94 6001 303 4

D/2014/11.676/227

e-boek:

ISBN 978 94 6001 304 1

Projectpartners:

Wablieft|Vocvo, Luisterpuntbibliotheek

Dit boek is ook als luisterboek beschikbaar.

Niets van deze uitgave mag door middel van elektronische of andere middelen,
met inbegrip van automatische informatiesystemen, worden gereproduceerd
en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de
uitgever.

Als je de woorden hebt, is er altijd een kans dat je de weg zult vinden.

If you have the words, there is always a chance that you will find the way.

Seamus Heaney Ik schreef dit boek in april en mei 2014 in Ledig House, Hudson (VS). Dank aan Passa Porta, het Vlaams Fonds voor de Letteren en Writers Omi.

Johnny Verstappen heeft geen rijbewijs. Een auto bezit hij evenmin, dat komt dus mooi uit. Van zijn fiets, die bij zijn moeder staat, zijn de banden zacht en de sleutel zoek. Ritjes met de tram of de bus maakt hij zelden. Te veel geuren van knoflook en zweet, vindt hij. Altijd ademt er wel iemand in zijn gezicht of raakt een onbekend lichaam even het zijne aan. Daar houdt hij niet van. Zelfs niet als het een lichaam is met zachte rondingen.

Elke dag doorkruist hij de stad, van zijn kleine flat boven de Turkse groentewinkel tot aan de bouwmarkt. Daar werkt hij. 's Morgens van zuid naar noord, 's avonds van noord naar zuid. Drie kwartier heen, drie kwartier terug. Vijf dagen per week. Hij verslijt twee paar schoenen, maat vierenveertig, per jaar. Het liefst koopt hij precies dezelfde als de vorige. Onderweg gebeurt er altijd iets vreemds, elke dag opnieuw en elke dag hetzelfde. Johnny heeft het niet in de hand. Het gebeurt altijd op een andere plek en op een onverwacht moment. Er gaat een luikje open in zijn hoofd. Hij hoort de opgewonden stemmen van zijn ouders. Die van zijn moeder schrill. Die van zijn vader brommerig. Hun woorden buitelen door elkaar. Soms hoort hij ze tot diep in zijn borst, samen met de lach van een kleine jongen.

'Stappen. Kijk. Hij zet zijn eerste stappen. Nog een stapje. Vooruit. Nog één. Stapstapstap. Stappen. Verstappen.'

Dat zeggen zijn ouders. Tegen zichzelf. Tegen elkaar. Tegen hem. In een flits ziet hij zijn moeder van toen. Slank. In een bloemenjurk. Krullen in de war. Hij ruikt haar ook. Soep en koekjes. Ze zit voor hem, de armen gespreid als vleugels. Ze vangt hem op. Daarna omarmt zijn vader hen beiden, met zijn lange armen om hen heen. Kleine Johnny zit gevangen in een veilig hol van ruwe stof en zacht vel. Stappen. Verstappen.

Elke dag, op weg naar zijn werk en soms ook op de terugweg, overvalt dit beeld hem. Het is zijn dagdroom. Zijn baken. Al jaren lang. Soms in kleur. Soms in zwart-wit. Als het regent in de stad, regent het ook in zijn droom. Als het buiten koud is, draagt zijn moeder een wollen vest. Als de zon schijnt, heeft ze blote armen.

De dagdroom is één van zijn eerste herinneringen. Misschien wel de allereerste. Een kleine jongen die met kromme beentjes zijn eerste stappen zet. Een kleine jongen die zijn naam waar maakt. Stappen. Verstappen.

Volgende week wordt Johnny veertig. Zijn hart is veel groter dan zijn verstand, zegt zijn moeder. Dat is beter dan andersom. Ze is al lang niet meer de slanke moeder die naar koekjes ruikt. Ze is bol en rond, met overal plooien van vlees. Ze draagt jurken zo groot als gordijnen. Haar grijze vesten zijn reusachtig. Haar handen zijn ruw en ruiken naar bleekwater. Haar onderkinnen trillen als ze praat.

Ze is twee keer zo breed als op de foto's waarop haar zoon zijn eerste stapjes zet. En toch kan ze zich onzichtbaar maken. Als Johnny naar zijn werk vertrekt, laat hij vaak een puinhoop achter in zijn keuken. De broodzak open. Kruimels en kringen op de tafel. Een vet papier met een paar koude frieten en een klodder mayonaise van de vorige avond.

Maar als hij thuis komt van zijn werk, is alles opgeruimd. Elke dag opnieuw. In de koelkast vindt hij vaak een pannetje soep of stampot. De vuile kopjes zijn weer schoon. Achter op zijn bed ligt een stapel T-shirts. Gestreken en al.

Dat doet zijn onzichtbare moeder. Ze woont twee straten verder en ze heeft een sleutel van zijn flat. Johnny is te oud om samen te wonen met haar. Dat is niet gezond. Gerda heeft het zelf gezegd. Zij is de maatschappelijk werkster die voor alles heeft gezorgd. Door haar is alles veranderd. Ze

verdeelt het leven in twee. Dingen die gezond zijn en dingen die niet gezond zijn. Johnny schrijft de lijstjes in zijn schrift met ruitjes. Bruin brood is gezond. Fruit is gezond. Frieten met mayonaise zijn niet gezond. Maar één keer per week mag het wel. Bij je moeder wonen als je volwassen bent is niet gezond. Maar één keer per week mag het wel. Net als frieten.

Elke zondag brengt hij de hele dag door met zijn moeder. Vanaf het ontbijt tot na de boterham 's avonds. Soms eten ze 's middags in een restaurant. Dan laten ze zich bedienen. Ze wandelen in het stadspark. Ze kopen een ijsje. Als het regent, blijven ze thuis. In haar huis.

Dan is Johnny op bezoek bij zijn moeder. Ze praten de hele dag. Zij vooral. 's Avonds weet hij nog amper wat ze allemaal gezegd heeft. Haar woorden gonzen na in zijn hoofd, als een zwerm bijen. Zelfs in zijn slaap hoort hij ze nog.

'Ik hou van u,' zegt hij soms bij het afscheid. Dan schiet haar gemoed vol. Johnny weet niet precies waar haar gemoed ligt. Maar het staat rechtstreeks in verbinding met haar ogen. Die worden altijd vochtig als hij 'Ik hou van u' zegt. 'Ik ook van u, jongen' antwoordt ze dan. Verder zeggen ze nooit u tegen elkaar. Alleen als ze van elkaar houden.

Volgens Gerda is je gevoelens uiten ook gezond. Gezonder dan fruit, magere yoghurt en bruin brood samen. Johnny heeft veel van haar geleerd. Heel andere dingen dan van zijn moeder. Zelfstandig zijn bijvoorbeeld. Zelfredzaam, noemt Gerda dat. Ooit, als zijn moeder er niet meer zal zijn, staat hij alleen op de wereld. Dan moet hij voor zichzelf

kunnen zorgen. Maar zolang zijn moeder er is, zorgt zij vaak voor hem. Meestal onzichtbaar dus. Maar dat vertellen ze niet tegen Gerda.

Ze hoeft niet alles te weten. Een mens moet geheimen hebben, zegt zijn moeder. Dan lachen ze samen.

Toen zijn vader stierf, was Johnny niet zelfredzaam. In de verste verte niet. Hij woonde nog in het huis waar hij zijn eerste stappen had gezet. Zijn ouders zorgden voor hem. Dat viel hen niet zwaar. Zijn hart is immers veel groter dan zijn verstand. Ze hadden geen kind aan hem. Als hij maar kon stappen. Voorwaarts mars. Eén blokje rond. Twee, drie blokjes rond. Altijd weer aankomen waar hij vertrokken was. Thuis, bij de groene voordeur. Verstappen gaat stappen, lachte zijn vader als Johnny de veters van zijn schoenen strikte. Soms liep hij een eindje mee. De oude en de jonge Verstappen.

Toen kreeg zijn vader die gemene ziekte. Van de ene dag op de andere. Kanker. Uitgezaaid. Dat 'uitgezaaid' leek nog erger dan de kanker zelf. Als het woord viel, greep iedereen meteen een zakdoek. Mijn vader is een volkstuin, dacht Johnny. Hij is uitgezaaid.

Twee jaar duurde het nog. Ze zagen hem dag na dag aftakelen. De boom van een vent slonk tot er nog maar een tak overbleef. Een magere dorre twijg. Zijn huid werd geel en droog als leer. Zijn haar verdween. Zijn kracht verdween. Zijn stem verdween. En toen verdween hij zelf. Net voor hij stierf, greep hij naar Johnny's hand.

'Zorg goed voor je moeder,' zei hij. Zo zacht dat het bijna niet te horen was. Maar net hard genoeg om het wel te horen.

Dagenlang was Johnny overstuur. Veel meer door die laatste woorden dan door het sterven zelf. Hij liep elke dag wel tien

blokjes om. Hij barstte voortdurend in tranen uit. Op zijn sokken wandelde hij door het huis. Ook 's nachts. Hij kon niet meer slapen.

'Jongen toch. Jongen toch!' suste zijn moeder. Ze gaf klopjes op zijn rug. Ze kookte zijn lievelingseten. Ze kocht nieuwe wandelschoenen, zijn eerste met klittenband. En de vorige waren nog lang niet versleten. Ze huilden in elkaars armen. Moeder en zoon Verstappen.

Drie weken na de begrafenis kon Johnny eindelijk zeggen wat hem dwars zat. Waarom hij zo bang was, naast al het verdriet. Ze zaten aan de keukentafel, zijn moeder en hij. Ze aten preisoep. Dat vond zijn vader altijd zo lekker.

'Ik weet niet hoe het moet. Voor jou zorgen,' zei Johnny tegen zijn moeder. Hij keek haar aan. De wanhoop stond in zijn ogen.

'Dat hoeft ook niet,' antwoordde ze. 'Ik zal wel voor jou zorgen. Zo hoort het. De moeder zorgt altijd voor het kind.'

'Maar vader heeft het me gevraagd. En ik kon niet meer antwoorden. Hij ging meteen dood.' 'We slaan ons er wel doorheen. Samen,' zei zijn moeder.

Vanaf toen gaf ze hem kleine werkjes. Een halfje gesneden bruin halen bij de bakker. De vuilniszak buiten zetten op donderdag. Een volle wasmand naar boven dragen. Ze zorgde ervoor dat Johnny voor haar zorgde. Maar het hielp niet echt. Niet voor hem en niet voor haar. Hij zag hoe ze afwezig naar de deur zat te staren. Of naar de telefoon. Ze wachtte. Maar vader Verstappen kwam de kamer niet meer binnen. Hij belde nooit meer op. Hij was dood. Voor altijd.

Vaak huilde zijn moeder. Overdag zonder geluid. 's Nachts met zachte snikken. Hij hoorde het dwars door de muur heen. Soms lagen er wel twintig zakdoeken in de wasmand die hij naar boven droeg. Als zij maar niet doodgaat van verdriet, dacht Johnny, net nu ik een beetje voor haar zorg.

Maar ze ging niet dood. Ze verdubbelde in omvang tijdens het eerste jaar van de rouw. Ze troostte zichzelf met koekjes, chocolade en glaasjes port. Ze smeerde roomboter een vinger dik op haar brood en strooide er hagelslag bovenop. Ze maakte een kuiltje in de puree en goot er een hele plas saus in. Ze bakte pannenkoeken voor Johnny en nam er zelf ook een paar. Met stroop. Met suiker. Met gebakken appel. Met verdriet.

En toen kwam Gerda.

'Dit is geen gezonde situatie,' zei ze al na het eerste gesprek. Johnny zag de vonken uit zijn moeders ogen schieten. Maar ze zweeg. Die avond bakte ze wafels. Net als Madam Nero aan het einde van zijn Nero-stripalbums. Een grote stapel om meteen op te eten. En nog een kleintje om in te vriezen.

Gezond. Zelfstandig. Zelfredzaam. Het waren Gerda's stopwoorden. Die laatste twee hadden Johnny en zijn moeder vroeger zelden gehoord. Laat staan uitgesproken. Hoe ze het voor elkaar kreeg, begreep niemand. Maar na een jaar was Johnny zelfredzaam en zelfstandig geworden. En wist hij wat gezond en niet gezond was. Min of meer toch.

Hij trok in een kleine flat boven een Turkse groentewinkel. Wel drie keer ging hij met Gerda naar Ikea. Zijn moeder mocht niet mee, hoe graag ze ook wilde. Johnny voelde zich

al gauw thuis tussen zijn nieuwe meubeltjes. Hij zat stijf rechtop in zijn rode leunstoel. Hij droogde af met zijn eigen theedoeken. Drie blauwe, drie rode. Hij leerde voor zichzelf zorgen. Stap voor stap. Hij moest veel onthouden als man alleen. Maar wat hij zelf niet voor elkaar kreeg, loste zijn moeder op tijdens haar bezoeken.

Gerda keek streng toe. Deed zijn moeder niet te veel voor Johnny? Maar onzichtbare moeders zijn nu eenmaal niet met het blote oog te zien. En Gerda hoefde niet alles te weten. Elke avond keek Johnny in zijn eentje naar de soap 'Samen' op zijn nieuwe tv. Hij was een beetje verliefd op Cindy. Echt mooi was ze niet, maar wel lief. Ze was sloom en onhandig. Iedereen hield van haar. Ze kon het niet helpen dat er voortdurend dingen misgingen. Dat ze altijd een vol glas liet vallen. Of per ongeluk een geheim verklapte. Zo was ze nu eenmaal. Cindy. Een buitenbeentje zoals hij. Haar hart was groter was dan haar verstand. Als ze echt bestond, zou hij haar willen kussen. Met haar trouwen misschien. Maar ze bestond alleen in de soap. Vijf avonden in de week.

Johnny kreeg ook een baan. Dankzij Gerda. Wie had dat ooit kunnen denken? In het magazijn van een bouwmarkt vroegen ze een ordelijke werkkraacht. Dynamisch en met een goed voorkomen. Gerda zei dat het precies iets voor hem was. Ze ging met hem mee. Ze prees hem de hemel in. Toen wilde ze even apart met de baas praten. Johnny wachtte geduldig tussen spuitbussen en ijzerwaren. Tot ze hem weer riepen. Ze glimlachten. Hij mocht komen. Eerst op proef. Toen voor echt.

Al bijna tien jaar pakte hij verfpotten en kwasten uit. Hij sorteerde spijkers op grootte. Zette tuinharken en spaden goed. Vouwde dozen dicht en bracht ze naar het hok voor oud papier. Hij zette voor iedereen koffie en thee. Acht

collega's had hij. Vijf mannen en drie vrouwen. Geen van de drie leek op Cindy. Maar ze waren altijd aardig voor hem. Als een soort grote zussen. De mannen plaagden hem wel eens. Maar pesten deden ze nooit. Anders zouden ze met Gerda te maken krijgen. Misschien zelfs met zijn moeder.

Voor het eerst in zijn leven verdiende Johnny geld. Elke maandag kreeg hij van Gerda een envelop met een bedrag voor de hele week. Hij mocht kopen wat hij wilde. Cola. Bananen. De krant. Een mobiele telefoon. Schoenen. Alles moest hij opschrijven van Gerda. Alles. Tot de frieten met mayonaise toe. En hij moest goed beseffen: op is op. Dat was zelfredzaam zijn.

En zelfredzaam is gezond.

De rekening klopte niet altijd. Eigenlijk klopte ze nooit. Dat gaf niks, vond Gerda. Ze noemde twee steden die niet op één dag gebouwd zijn. Ze begon gewoon een nieuwe bladzijde in zijn schrift met ruitjes.

Op de zondagen stopte zijn moeder hem soms wat geld toe. 'Je hebt hard gewerkt', zei ze.

'Koop maar iets voor jezelf voor. Iets lekkers. Of iets voor je flat.' Johnny deed het nooit.

Hij kocht alleen iets met het geld uit de enveloppen. Het geld van zijn moeder bewaarde hij in een lege schoenendoos. Ze was al halfvol.

Op de derde vrijdag van juni schijnt de zon. Johnny is op weg naar zijn werk. Hij is nog maar drie straten ver of hij voelt zijn dagdroom al komen. Het is de laatste werkdag voor zijn vakantie. Vorige week is hij veertig geworden. En hij werkt tien jaar bij de bouwmarkt. Dat vierden ze vandaag,

na sluitingstijd. Met de acht collega's, de baas en een stagiair. Ze zullen hem in de bloemen zetten. Een glas drinken. Misschien krijgt hij wel een cadeau.

Johnny heeft kriebels in zijn buik. En vleugels aan zijn voeten. Hij komt tien minuten vroeger dan anders aan op zijn werk. Hij doet of hij de slinger met vlaggetjes in de kantine niet ziet. Hij zet zijn brooddoos in de koelkast, boven op de grote dozen van de bakker. Zijn hart maakt een sprongetje. Als hij het kon, zou hij een liedje fluiten. Of een dansje maken. Alleen. Of liever nog: met Cindy. Als ze echt bestond. Hij neuriet een beetje terwijl hij de nieuwe verfpotten kleur bij kleur zet. Van zalmroze tot diep donkerrood. Stierenbloed heet dat.

De werkdag is omgevlogen. De winkeldeuren zijn op slot. De kassa klopt. De vloer is geveegd. Het oud papier is opgeruimd.

Met zijn tienen zitten ze rond de tafel. Zonder hun blauwe werkschorten zien de collega's er heel anders uit. Als vrienden. Zelfs een beetje als familie.

Er is appeltaart en kersenvlaai. Er staat een schaal met belegde broodjes. Chips zijn er ook. Paprika en gewone. De mannen drinken een blikje bier. De vrouwen en de baas nippen van een wijntje. De stagiair houdt het bij spuitwater want hij moet nog rijden. Johnny neemt ook een blikje, maar eigenlijk houdt hij niet zo van bier. Te bitter. Doodstil hangen de vlaggetjes boven hun hoofden. Er is geen zuchtje wind en het is bloedheet. Er zijn geen ramen in de kantine.

De baas neemt het taartmes en veegt het schoon aan een servet. Hij tikt er mee tegen zijn glas. Meteen vallen de gesprekken stil.

'Dames en heren,' zegt hij. 'En in het bijzonder Johnny.'

‘We zijn vandaag speciaal bij elkaar gekomen om jou te vieren...’

Klopt niet, denkt Johnny. We zijn niet speciaal bijeengekomen. We waren allemaal al op het werk. Hij luistert naar de toespraak. Hij bloost van het applaus. Hij zakt bijna door de grond bij de zoenen, de schouderkloppen en de handdrukken. En nog is het niet afgelopen. De drie vrouwen gaan op een rij staan. Ze giechelen. Rita houdt een lichtgroene envelop in haar handen, Lily een soort koker en Debbie een boeket bloemen.

In de envelop zit een cadeaubon van een sportwinkel, van wel honderdvijftig euro.

‘Koop er maar een paar mooie stappers van,’ zegt Rita. Ze geeft hem alweer drie zoenen. Haar warme hand blijft in de zijne liggen. De ogen van Lily glinsteren als ze hem haar cadeau geeft. Een nieuwe thermoskan, denkt Johnny. Maar het is geen thermoskan. Het is een fles sterkedrank, in een kartonnen koker. Zijn voornaam staat op de koker en op het etiket van de fles. Johnny Walker.

Johnny kijkt wat bedremmeld naar de fles. Hij heeft nog nooit een druppel whisky gedronken. Vroeger dronk zijn vader wel eens een borrel. Oude klare. Johnny vindt sterkedrank iets voor vaders. Niet voor zonen.

‘Snap je hem?’ vraagt Nico. ‘Begrijp je de grap?’ ‘Nee,’ zegt Johnny.

Hij voelt het zweet prikken in zijn oksels. ‘Plaag die jongen niet,’ zegt Lily. Haar ogen schitteren.

‘Die jongen is anders wel veertig,’ lacht de stagiair. ‘Kijk!’ Lily wijst met een gelakte nagel – stierenbloed – de letters op het etiket aan.

‘Johnny Walker. John-ny Wal-ker...’

Hij ziet haar lippen – steenrood – bewegen. ‘Dat betekent eigenlijk hetzelfde als jouw naam. Begrijp je? Maar dan in het Engels. Of in het Schots als je wilt. Johnny Walker.

Johnny de wandelaar. Johnny Verstappen. Dat heeft Nico bedacht...'

'Elke avond een glas, als slaapmutsje,' vult Nico aan. 'Daar krijg je mooie dromen van.' Iedereen praat door elkaar. Johnny zwijgt en denkt na. Hij snapt de grap ongeveer. Maar niet helemaal. Wat geeft het ook? Het is de bedoeling die telt, zou zijn moeder zeggen. 'En van het geld dat we over hadden, hebben we nog een bloemetje gekocht.'

Debbie zegt het alleen tegen hem, half in zijn oor. De anderen luisteren niet meer. Ze buigt zich naar hem toe. Haar borsten bewegen in haar bloes. Hij ruikt haar parfum.

Nog nooit in zijn leven heeft Johnny bloemen gekregen. Nog nooit heeft hij zo'n leuk feestje gehad. Zijn eigen feestje. Een uur later is hij op weg naar huis. De envelop zit in de binnenzak van zijn zomerjack. Ze kraakt bij elke stap. De fles whisky zit in zijn rugzak, naast zijn lege brooddoos. Het boeket schittert geel en wit en oranje in zijn hand.

'Op weg naar je lief?' vraagt een man die voor de deur van een café staat te roken.

'Ik heb geen lief,' antwoordt Johnny.

Hij heeft zich nog nooit zo zelfredzaam gevoeld als vandaag. Hij gaat regelrecht naar zijn moeder. 'Voor jou,' zegt hij. Hij geeft haar de bloemen. Zelf heeft hij toch geen vaas. Haar gemoed schiet alweer vol.

'Eet vanavond een hapje mee met mij. Vrijdag of niet,' zegt ze. 'Gerda kan de pot op.'

Veel honger heeft hij niet na de taart en de broodjes. Zijn moeder bakt een spiegelei voor hem. Daarna gaat hij naar huis.

Het liefst zou hij naar 'Samen' kijken. Lekker in zijn eentje. Het zou een mooi einde zijn van deze dag. Maar in de vakantie maanden is er geen 'Samen' op tv. Nog meer dan twee maanden moet hij wachten voor de soap verder gaat. De laatste aflevering was heel spannend. Er kwam veel bloed in voor. Er werd gevochten. En gehuild, zelfs door de mannen. Maar het ergste is dat Cindy verdwenen is. In haar witte nachtjapon liep ze het bos in. Op blote voeten. Helemaal alleen. De angst stond in haar ogen. Een cliffhanger heet dat. Gerda heeft het gezegd.

Johnny gaat in zijn rode stoel zitten en bekijkt het etiket van de fles whisky. Johnny de Wandelaar heeft zwarte laarzen aan. En een zwarte hoed op zijn hoofd. Ze lijken helemaal niet op elkaar. Maar ze hebben dus dezelfde naam. Hoe komt iemand erop? Johnny Walker. Johnny Verstappen. Hij draait de dop van de fles en schenkt een bodempje van de sterkedrank in een waterglas. Een slaapmutsje dus. Hij ruikt eraan. Zo rook het vroeger in de auto, als zijn vader net was gaan tanken. Benzine. Super. Hij neemt een heel klein slokje. Het brandt in zijn keel. Daarna nog één. Dat brandt niet. Het gloeit. De mooie dromen beginnen meteen. Hij voelt de warme hand van Rita weer in de zijne. Hij ziet Lily's steenrode lippen bewegen. Hij ruikt Debbie's bloemengeur. Cindy staat aan de rand van zijn droom te glimlachen. Hij valt zittend in slaap. Om twee uur wordt hij wakker van zijn eigen gesnurk.

Gerda is strenger dan ooit. Johnny mag niet met zijn moeder op vakantie. Samen een weekendje naar zee, naar tante Monique: vooruit! Daar zal ze niet moeilijk over doen. Maar tien of twaalf dagen samen in een hotel of pension: dat

staat ze niet toe. Loslaten. Zelfstandig worden. Zijn eigen leven leiden. Vrienden maken. Dat moet hij leren. En daar is een vakantie heel geschikt voor.

Alles wat hij onderneemt, moet hij opschrijven in een schrift met lijntjes. Hij mag haar altijd bellen als hem iets dwarszit. Op het mobieltje dat hij van zijn eigen geld gekocht heeft. Er zitten drie nummers in: dat van zijn moeder, dat van zijn baas en dat van Gerda.

Op zondag eet hij met zijn moeder in een taverne aan het water. Ze nemen de dagschotel: balletjes in tomatensaus met puree. Ze kijken naar de boten die langzaam voorbij varen. Het water schuimt en glinstert. 'Ik krijg het op mijn heupen van die Gerda,' zegt zijn moeder. 'We zouden toch een huisje in de Ardennen kunnen huren. Samen. Of een tocht met de boot maken op de Rijn. Een weekend bij tante Monique kun je toch geen vakantie noemen. Dat is familiebezoek.'

Johnny haalt zijn schouders op. Hij moet naar Gerda luisteren. Dat is de afspraak. Anders trekt ze haar handen van hem af. En soms is zelfredzaam zijn best fijn. Neem nu dat slaapmutsje van Nico! Hij heeft het gisteren nog eens geprobeerd. In zijn dromen versmolten Rita, Lily en Debbie tot één vrouw die sprekend op Cindy leek. Zijn moeder zou het nooit toestaan dat hij 's avonds whisky drinkt. Ze nemen nog een toetje en wandelen daarna dwars door de stad naar huis. Naar zijn moeders huis.

Op maandag gaat Johnny naar de dierentuin. Hij kijkt naar de apen. Hij telt de strepen van een zebra. Hij snuift de geur van de nijlpaarden op. In het restaurant kiest hij spaghetti.

Het bonnetje bewaart hij goed. Hij gaat buiten aan een tafeltje voor twee zitten. Alleen.

'Is deze stoel vrij?' vraagt een dame met hetzelfde kapsel als zijn moeder.

Ze schuift bij hem aan. Op haar bord ligt kip met frieten. Ze dept haar mond zorgvuldig voor ze een slokje wijn drinkt. Er vliegt een blaadje sla weg. Het dwarrelt onder tafel. Alsof het herfst is.

'Ik heb een abonnement,' zegt ze. 'Ik kom hier vaak. Voor de dieren en om te eten. Dan hoef ik thuis niet te koken. Altijd ga ik bij iemand zitten. Alleen is maar alleen. En jij?'

'Ik heb geen abonnement,' zegt Johnny. 'Ik heb een kaartje.' Hij toont het haar.

Ze vraagt wat zijn lievelingsdieren zijn.

'De flamingo's,' zegt hij prompt. 'Omdat ze op één been kunnen staan zonder om te vallen. En omdat ze zalmroze zijn.'

'Dat heb je mooi gezegd,' vindt de vrouw. 'Ben je een dichter?'

'Nee, ik ben magazijnier. Maar nu heb ik vakantie.'

Ze babbelen wat. Over vogels en vissen. En over het weer.

'Blijf nog even zitten, ik haal een kopje koffie,' zegt de vrouw. Ze brengt er ook een voor hem mee. Met een speculaasje.

Als ze weggaat, geeft ze hem een hand.

'Dat was heel gezellig,' zegt ze.

Johnny schrijft het 's avonds op in zijn schrift met lijntjes. Naar de dierentuin geweest.

Vrienden gemaakt.

In zijn schrift met ruitjes noteert hij hoeveel hij heeft uitgegeven: 26,95 euro samen. Een dure dag. Daarna neemt hij een slaapmutsje.

Op dinsdag kan hij niet bedenken wat hij gaat doen. Hij trekt zijn schoenen aan en loopt naar het noorden. Alsof hij naar zijn werk gaat. Maar dan zonder brooddoos. Als hij de naam van de bouwmarkt in de verte ziet, slaat hij rechtsaf in plaats van linksaf. Hij komt in een park. Hij wandelt rond de vijver. En nog eens. Hij kijkt naar de zwanen. Daarna koopt hij een ijsje bij de ijskar. Hij gaat op een lege bank zitten. 'Is deze plaats vrij?' vraagt een oude man met een hond. Johnny knikt.

'Dank u,' zegt de man. Met een zucht ploft hij neer.

De hond kijkt smekend en jankt zachtjes.

'Hier,' zegt Johnny. De hond slokt het wafeltje in één keer op. Hij zakt door zijn poten en legt zijn kop op Johnny's schoenen.

'Hij is de vriend van iedereen,' lacht de oude man.

Op woensdag doet Johnny een terrasje. Als het mooi weer is, doen mensen terrasjes. Gerda heeft het op de lijst met vakantietips geschreven. Hij neemt een briefje van tien euro uit zijn envelop, steekt het in zijn borstzak en gaat naar beneden. Yusuf schikt het fruit in de bakken voor zijn winkel. 'Ga je op stap, buurman?' vraagt hij.

'Ja,' zegt Johnny. 'Ik ga een terrasje doen.' Hij slaat rechtsaf, loopt op goed geluk een minuut of tien door. In een rustige straat staan een tiental stoelen en vier houten tafels op de stoep. Op elke tafel staat een bloempot met viooltjes. Eetcafé *Op goed geluk* leest hij. Onder de letters is een klavertje-vier geschilderd. Het terras is leeg.

Johnny gaat aan de linker tafel zitten. Het duurt even voor een dikke man naar buiten komt.

'Doe mij maar een pilsje,' zegt Johnny stoer. Daar zit hij dan. In een lege straat op een leeg terras. Met een vol glas. Hij doet een terrasje. Aan de overkant is een soort winkel. Maar

je kunt niet in de etalage kijken. Er hangen witte gordijnen voor. In grote gouden letters staat er 'Yoga' op de ruit geschreven. In kleinere letters 'Meditatie'.

Een vrouw en een kind fietsen voorbij.

Verderop parkeert een auto. Vooruit. Achteruit. Vooruit. 'Zeg niet te gauw, 't is weer een vrouw,' lacht de dikke man in het deurgat. Verder gebeurt er niets.

Of toch. Als Johnny zijn pilsje bijna op heeft, gaat de deur van de yogawinkel open. Er tinkelt een belletje. Een vrouw stapt naar buiten. Ze draagt een grijs trainingspak en witte schoenen. Aan haar schouder hangt een sporttas.

Het is Cindy. Cindy uit 'Samen'.

Johnny kijkt naar zijn glas. Hij denkt aan het slaapmutsje en aan de mooie dromen die dan meteen volgen. Maar dit is geen droom. Het is echt Cindy. Hij weet het zeker. Ze steekt de straat over. Ze knikt hem vriendelijk toe.

Ze gaat aan het tafeltje rechts van hem zitten. Tegen de dikke man zegt ze: 'Breng mij maar een muntthee en een broodje gezond, Toon. Ik heb nog niets gegeten vandaag.' 'Komt in orde, Suzan,' zegt Toon.

Suzan. Suzan. Niks Suzan. Het is Cindy die daar naast hem zit. Die naar hem geknikt heeft. Die haar broodje opeet waar de sla uitvalt. Ze gooit haar theeglas niet om. Ze laat haar mes en vork niet op de stoep vallen. Ze kijkt niet zo sloom als op de televisie. Maar dat het Cindy is, staat als een paal boven water.

'Geef mij ook maar een broodje gezond, Toon,' zegt Johnny tegen de dikke man. Hij hoopt dat hij genoeg heeft met zijn briefje van tien euro.

Hij kijkt uit zijn ooghoek naar Cindy. Er zit mayonaise aan haar kin. Ze roert in haar thee. Ze kijkt op haar mobieltje en verstuurt een sms. Hij is klam over zijn hele lichaam, vanaf zijn nek tot in zijn schoenen. Vanavond zal hij in zijn schrift met lijntjes noteren: terrasje gedaan met Cindy uit 'Samen'. Ze legt haar telefoon naast de pot met viooltjes. Haar servet waait er half overheen. Ze rekent af.

'Dag meneer,' zegt ze tegen hem.

'Dag Cindy,' antwoordt hij. Ze lacht haar spierwitte tanden bloot en vertrekt. Het mobieltje laat ze liggen.

Johnny staat op en ziet hoe de dikke man binnen in de krant bladert. Waarom hij het doet, weet hij niet. Hij doet het gewoon.

Hij graait de telefoon van haar tafel. Laat hem in zijn borstzakje glijden, bij het briefje van tien.

'Kan ik betalen, Toon,' roept hij.

Er trilt iets tegen zijn borst. Een sms.

Thuis legt hij het mobieltje voorzichtig op de salontafel. Zijn moeder is geweest. Hij merkt het aan alles. Ze heeft de kringen van zijn glas weggepoetst. Gestofzuigd. Er ligt een stapel schone onderbroeken op zijn opgemaakte bed. Onder de fles whisky, nog ruim halfvol, ligt een briefje: *'Niet te veel drinken, Johnny. xx Moeder'*

Hij kijkt voortdurend naar het smalle, zwarte ding op de tafel. Maar hij raakt het niet aan. Hij durft niet. Plots belt het, als een ouderwetse telefoon. Johnny schrikt zich dood. Drie keer komt er een sms binnen. Dan begint Cindy's mobieltje te leven. Het zoemt en kruipt een eindje vooruit. Als een grote meikever.

Johnny snapt het niet. Waarom heeft hij dit gedaan? Is dit stelen? Nog nooit heeft hij iets gestolen. Zijn hele leven niet. Maar het was sterker dan hemzelf. Hij schaamt zich. Het liefst wil hij Cindy's mobiel zo snel mogelijk teruggeven. Maar hoe? Hij weet niet waar ze woont. Hij zou naar Eetcafé *Op Goed Geluk* kunnen gaan. Aan de dikke man vragen of hij het wil doen. 'Hoe kom jij aan Suzans telefoon?' zal hij met een strenge stem zeggen.

Pas 's avonds, met zijn slaapmutsje erbij, neemt hij het mobieltje in zijn hand. Hij drukt op de toetsen. De berichten lezen durft hij niet. Dat is niet netjes. Hij kijkt bij contacten. Namen flitsen voorbij. Albert. Bonnie. Chris P. David. Elisabeth. Het zijn er heel veel. Maar geen Cindy. En geen Suzan. Hij laat de lijst nog eens voorbijkomen. Dan ziet hij plots 'Ik' staan. Ik. Dat moet haar nummer zijn. Hij schrijft het achter in zijn schrift. Cindy, zet hij er bij. In blokletters. Daarna zet hij haar naam in zijn eigen mobiel. Boven die van zijn moeder, van Gerda en van de baas. Hij schenkt nog een bodempje in zijn glas. Zal hij Cindy bellen? Om te zeggen dat hij haar telefoon gevonden heeft. Zomaar op straat, bij een yogawinkel. Ze zal dolblij zijn. 'Tegenover die winkel is een cafeetje, *Op Goed Geluk*. Zullen we elkaar daar treffen?' zal ze voorstellen. Johnny ziet het helemaal voor zich. Hoe ze aan hetzelfde tafeltje zitten. Hoe hij plechtig haar mobieltje in haar hand legt. Hoe ze tegen de dikke man zal zeggen: 'Toon, breng eens twee cava'tjes, ik heb iets te vieren...'

Maar dan dringt het tot hem door. Hij kan haar helemaal niet bellen. Als hij haar nummer intoetst op zijn eigen mobiel, zal de bel van de hare hier klinken. Op zijn eigen salontafel.

Hij wordt nerveus. Hij kijkt zo lang naar het nummer tot de cijfers voor zijn ogen dansen. Hij drinkt zijn glas leeg. Zijn hoofd tolt. Morgen zal hij wel iets bedenken.

In zijn dromen hoort hij Cindy's stem in het donkere bos. De cliffhanger. 'Johnny, help me,' smeekt ze. Aan de rand van een ven vindt hij haar. Ze bibbert in haar dunne nachtjapon. Hij hangt zijn winterjas over haar schouders. 'Stil maar, Cindy, alles komt goed,' fluistert hij in haar oor.

'Ik heb verse aardbeien,' zegt Yusuf als Johnny op donderdag naar buiten komt.

'Straks koop ik een doosje,' antwoordt hij.

Hij slaat rechtsaf en is binnen de tien minuten bij eetcafé *Op Goed Geluk*. Hij weet niet wat hij verwacht. Zelfs niet wat hij van plan is. Hij gaat aan hetzelfde tafeltje van gisteren zitten. De dikke man is er niet. Een jong meisje zet de cola voor hem neer. Johnny rekt meteen af. Hij staart naar de yogawinkel tot zijn ogen tranen. Maar er komt niemand naar buiten. Het mobieltje brandt in zijn broekzak.

Net als hij wil opstaan, hoort hij hakken klikken. Het geluid komt dichterbij. Hij herkent haar meteen: het is Cindy. Met blote benen onder een rokje.

'Dag meneer,' zegt ze tegen hem.

'Dag Cindy,' knikt hij.

'Is je vader er niet,' vraagt ze aan het meisje.

'Hij is een uurtje weg, Suzan. Wat wil je drinken?'

'Niks,' zegt Cindy. 'Ik kom alleen even kijken of ik mijn mobiel hier gisteren niet heb laten liggen. Ik zoek me suf, maar ik kan hem nergens vinden.'

'Ik kijk even in de la voor je,' zegt de dochter van Toon. 'Bij de verloren voorwerpen.' Cindy wacht met haar rug naar Johnny. Het zweet parelt op zijn voorhoofd. Zal hij hem gewoon teruggeven? Nu? Maar wat moet hij dan zeggen?

'Ik zie niks,' klinkt het vanuit het café, 'ik zal het straks vragen aan mijn vader.'

Cindy vertrekt. Johnny staat op en gaat haar achterna. Hij denkt er niet bij na. Hij doet het gewoon. Hij volgt haar op een afstand. Ze slaat linksaf, steekt een brede straat over. Slaat de tweede straat na de bocht in. Ze blijft voor een flatgebouw staan. Drie verdiepingen. Ze rommelt in haar tas en haalt sleutels tevoorschijn. Johnny wacht in een portiek aan de overkant. Hij houdt zich vast aan het mobieltje in zijn zak. Ze verdwijnt door de glazen deur. Ze heeft hem niet gezien.

Hij kijkt naar de ramen. De gordijnen bewegen niet. Dan steekt hij de straat over en duwt de deur open. In de hal is het zo stil als in een kerk. Er staat een plastic plant op een tapijtje.

Acht brievenbussen zijn er. Johnny leest de namen. Op zes kleppen staan twee namen met een streepje tussen. Op de zevende staat 'Jan Verbist'. Op de achtste leest hij 'S. de Vos'. Dat is Cindy dus. In het echt heet Cindy Suzan de Vos. Hij haalt het mobieltje uit zijn zak en laat het door de gleuf vallen. Plof.

Meteen voelt hij de opluchting. Hij heeft het goedge maakt. Hij is geen dief meer. Maar hij voelt nog iets. Spijt! Hij neemt zijn eigen mobiel uit zijn broekzak en tikt twee woorden in. *Sorry, Cindy*. Dan zoekt hij haar naam. De eerste in zijn lijst. Bericht verzonden. In de brievenbus klinkt een zacht piepje. Johnny glimlacht en gaat weer naar buiten.

Hij kan de weg naar huis niet meteen vinden. Meer dan een uur doet hij er over. Bij Yusuf koopt hij een doosje aardbeien en twee bananen.

Terwijl hij de aardbeien staat te wassen krijgt hij een sms. Cindy, ziet hij op het scherm. 'Wat heeft dit te betekenen?' leest hij. Hij frons zijn wenkbrauwen. Wat heeft dit te betekenen? Daar moet hij eens goed over nadenken. 's Avonds heeft hij nog altijd geen antwoord. Ze heeft in ieder geval haar mobiel terug.

Morgen komt Gerda. Hij zal koffie voor haar zetten. Met melk maar zonder suiker. Met een koekje erbij. Dan gaan ze praten over zijn vakantie. Of hij zich niet verveelt. Of hij niet te lang in bed ligt. Of hij niet elke dag bij zijn moeder zit. Dat soort dingen. Daar beginnen de gesprekken altijd mee. Daarna komt het ruitjesschrift op tafel. En de bonnetjes en de envelop met geld. Tot besluit gaat het over gezond en niet gezond. Over zelfstandig en zelfredzaam.

Johnny schenkt zijn slaapmutsje in. Hij denkt aan zijn moeder. Aan haar gemoed dat vol schiet als hij 'ik hou van u' zegt. Plots weet hij het antwoord op Cindy's vraag. Wat heeft dit te betekenen? Hij zet zijn glas neer, neemt zijn mobiel en tikt de letters in. *Ik hou van u*. Bericht verzonden. Je emoties uiten is gezond. Hij staat al in pyjama naast zijn bed als hij het geluid hoort. Op blote voeten loopt hij naar de zitkamer en pakt zijn mobiel. Er is een bericht van Cindy. Zijn vingers trillen. *Wie schrijft dit?* leest hij.

Hij hoeft er niet over na te denken. *Johnny Walker*, antwoordt hij. Hij zet de fles in de keukenkast en spoelt zijn glas om.

Met een glimlach op zijn lippen valt Johnny in slaap. Hij droomt dat hij gearmd met Cindy door de stad loopt. Dat ze dezelfde schoenen aan heeft als hij. Witte met een blauwe bies.

Hij vertelt alles tegen Gerda. Of bijna alles. Van het feestje op zijn werk. Van de dierentuin. Van het park. Van het terrasje. Zelfs van de aardbeien. Dat hij Cindy gezien heeft, zegt hij niet. En over de mobiel zwijgt hij in alle talen. Het is zijn geheim. Ieder mens heeft recht op geheimen.

De kas klopt bijna. Hij is goed bezig, zegt Gerda. Ze is trots op hem. Ze wenst hem een fijn weekend aan zee met zijn moeder. Hij heeft het verdiend.

Als ze weg is, gaat hij meteen op zijn mobiel kijken. Hij heeft hem onder zijn kussen in bed gelegd. Er is nog altijd geen antwoord van Cindy. Hij zucht. Wat zal hij vanmiddag eens doen?

‘Johnny is er niet bij met zijn gedachten,’ lacht tante Monique. Ze woont aan zee en ze is de zus van zijn moeder. Dat zie je zo. Dezelfde bril, dezelfde grijze krullen, dezelfde vlezig armen.

Ze vieren de verjaardag van oom Bernard.

Hij is net zeventig geworden. Al uren zitten ze aan tafel. Johnny kan geen pap meer zeggen. Hij denkt aan Cindy. Aan het stille mobieltje in zijn zak. Misschien had hij zijn echte naam moeten zeggen toen ze vroeg wie de sms stuurde. Oom Bernard zet de televisie aan.

‘De Ronde begint zo,’ zegt hij tegen Johnny.

Hij klopt op de bank. ‘Kom je naast me zitten?’ ‘Ik wil liever naar buiten.’

‘Ga maar,’ zegt zijn moeder. ‘We nemen de trein van half zes. Je kunt nog ruim een uur op de dijk wandelen. En doe je jack aan. Het is fris.’

Johnny ziet de zee in de verte. Er lopen mensen over het strand. Kinderen rennen. Honden springen. Een vlieger buitelt door de lucht. Meisjes in badpak of bikini zijn er niet vandaag. Te koud. Johnny heeft zin om een heel eind stevig door te stappen. Maar ook weer niet.

Hij gaat op een bank zitten en staart naar de grote ademende plas. Hij voelt zich verdrietig. Een beetje zoals toen zijn vader dood was. Het liefst wil hij morgen weer gaan werken. De potten verf kleur bij kleur zetten. Spijkers en krammen sorteren. Hamers en beitels uitpakken. Grapjes maken met zijn collega's. Maar hij heeft nog een week vakantie. Een hele week.

Hij neemt zijn mobiel in zijn hand. Staart naar het lege scherm. Dan drukt hij de toetsen in. Cindy's naam springt tevoorschijn. Hij stuurt haar een sms. *Zullen we volgende week een terrasje doen?* Bericht verzonden.

Hij staat op en loopt weer naar het huis van zijn tante en oom. Hij zal maar mee naar de Ronde kijken. Er trilt iets in zijn borstzak. Hij durft bijna niet te kijken. Maar hij doet het toch.

Laat me met rust, Johnny Walker. Dat staat er. Hij leest het wel drie keer. Hij kan niet geloven dat ze zo bits doet. Terwijl ze in 'Samen' de liefste van iedereen is. De liefste en de sloomste. De tranen springen hem in de ogen.

'Veel wind,' zegt hij tegen zijn moeder. Ze staat met tante Monique af te wassen in de keuken. Hij gaat naast oom Bernard op de leren bank zitten. Hij ziet niet eens wie de bolletjestrui haalt.

Johnny en zijn moeder zitten tegenover elkaar in de trein. Ze bladeren ieder in een tijdschrift. Dag Sterren, heet het.

Tante Monique bewaart ze altijd voor hen. Er staan nieuwtjes in over beroemde mensen. Wie gaat trouwen. Wie gaat scheiden. Wie een erge ziekte heeft. Of nieuwe borsten. Wie de man van een ander heeft afgepikt. Wie de vrouw van zijn leven heeft gevonden. Wie een kookboek heeft geschreven. Er is een hele bladzijde met boze brieven. En achterin staat een lijst met beroemde mensen die jarig zijn deze week.

'Kijk,' zegt zijn moeder. Ze tikt met haar vinger op de lijst. 'Op 21 juni was Suzan de Vos jarig. Dat is Cindy uit 'Samen'. Vijfendertig is ze geworden. Op dezelfde dag als oom Bernard. Ze is precies half zo oud als hij.'

'Welke dag was dat?' vraagt Johnny.

'Vorige woensdag denk ik.'

Johnny doet zijn ogen dicht en rekt. Woensdag was de dag dat hij met Cindy op het terras zat. *Op goed geluk*. Had hij het maar geweten. Dan had hij haar drie zonen gegeven. Of een bos bloemen. Als hij gedurfd had.

Dan had hij zeker haar mobiel niet meegenomen. Misschien had ze hem wel gekregen voor haar verjaardag.

De fles whisky is nog altijd niet leeg. Maar die avond drinkt Johnny geen slaapmutsje.

Hij wil nadenken over Cindy's woorden. *Laat me met rust, Johnny Walker*. Zo kent hij haar niet. Misschien heeft ze het te druk. Of moet ze naar de opnames van *Samen*. Misschien heeft ze toch een verloofde. Of een echtgenoot. En mag ze geen terrasjes doen met vreemde mannen. In bed krijgt hij een idee. Morgen zal hij een verjaardagskaart kopen voor Cindy. Dat vindt ze vast fijn. Het is tenslotte nog maar een paar dagen te laat.

In de krantenwinkel hebben ze kaarten voor alles. Ze staan soort bij soort, zoals de spullen in de bouwmarkt.

Hoera, 't is een meisje. Hoera, 't is een jongen. Verhuizing. Pensioen. Moederdag. Vaderdag. Innige deelneming. Goede reis.

Voor de jarigen zijn er kaarten met cijfers van één tot en met vijfennegentig. Sommige maken muziek als je ze openvouwt. Er zijn ook kaarten met bloemen in alle kleuren. Of met apen die hun tanden bloot lachen. Met halfnaakte vrouwen en mannen met spierballen.

Johnny zucht. Hij kan niet kiezen.

'Kunt u het vinden, meneer?' vraagt de vrouw achter de toonbank.

'Nee,' zegt hij.

'Voor welke gelegenheid is het?'

Ze komt naast hem staan. Hij haalt zijn schouders op.

'Iemand was vorige week jarig,' aarzelt hij.

'Maar ik weet niet wat ze leuk vindt. Bloemen of apen of muziek.'

De vrouw neemt een kaart uit een rekje. Er staan roze rozen op, geschikt in de vorm van een hart.

'Zoiets misschien?' stelt ze voor. Ze vouwt de kaart open en leest de tekst.

Te laat maar recht uit het hart: Proficiat jarige!

'Die neem ik,' zegt Johnny.

'Wilt u er een postzegel bij?' vraagt de vrouw.

'Hoeft niet, nee.'

Johnny rekent af en gaat naar huis. Hij gaat aan de keukentafel zitten. Leest de woorden op de kaart nog eens.

Te laat maar recht uit het hart. Proficiat jarige!

Dat is mooi gezegd. Net een gedicht. Schrijft hij er nog iets bij? Dat hij hoopt dat ze niet meer boos is op hem? Nee. De mooie zin volstaat. Johnny Walker, schrijft hij in blokletters. Hij steekt de kaart in de lichtblauwe envelop. Cindy, schrijft

hij er op. Ook in blokletters. Hij legt de kaart op het kastje in de gang. Daarna eet hij drie boterhammen met kaas.

Het miezert. De envelop zit in zijn binnenzak. Dan blijft ze droog. Johnny neemt een andere weg dan vorige week. Na een half uur staat hij weer voor Cindy's flat. Hij wandelt even op en neer aan de overkant van de straat. Er staat niemand voor de ramen. Dan steekt hij over en duwt de glazen deur open. Hij kijkt nog even naar haar naam in blokletters. Cindy. Dan laat hij de kaart in haar brievenbus glijden. Ze zal blij zijn. Ze stuurt hem straks vast een sms om hem te bedanken.

Op de terugweg gaat hij langs de sportwinkel in de grote winkelstraat. Hij bekijkt de wandelschoenen. Pakt er hier en daar één op. Steekt zijn hand er in. Doet de klittenband open en dicht. Het maakt een raar geluid. Alsof zijn broek scheurt.

'Kan ik u helpen?' vraagt een meisje met een vlecht op haar rug.

'Ik heb een bon,' zegt Johnny. 'Maar ik koop pas nieuwe als deze versleten zijn.'

'Oh.' Haar mond wordt een rondje. Haar ogen lachen. Ze lijkt een beetje op Cindy. Alsof ze haar zusje is.

'Tot ziens, meneer,' roept ze hem na als hij buiten gaat. Was het Cindy maar die 'tot ziens' tegen hem zei.

Ze stuurt geen bedankje. De hele avond blijft het doodstil. Johnny drinkt een slaapmutsje. En daarna nog een halfje. De fles is leeg. De volgende ochtend slaapt hij uit tot half elf. Dan duurt de dag niet zo lang. Gerda vindt uitslapen niet gezond. Je wordt er lui van, zegt ze. Hij drinkt twee koppen

koffie. Hij eet een geroosterde boterham met boter. Hij staat op en gaat weer zitten. Hij bladert in de *Dag Sterren*. Hij gaat in zijn pyjama voor het raam staan. Het miezert nog steeds. Hij zucht. Wat zal hij eens doen vandaag?

De telefoon belt. Johnny's hart springt tot in zijn keel. Zou het? Zou ze? Het is zijn moeder. 'Weet je wat ik net zat te denken, jongen?' zegt ze.

Johnny weet het niet.

'Als we nu vanmiddag eens samen naar C&A gingen,' stelt ze voor. 'Je hebt nieuwe werkhemden nodig en een trui. Misschien ook wat T-shirts. Daar kun je je vakantiegeld mooi voor gebruiken.'

'Goed,' zegt hij meteen. 'Ik kom tegen de middag naar je toe. En dan eet ik bij jou.'

'Kom maar meteen.' Haar stem klinkt blij. 'En breng een kilo goudrenetten mee van bij Yusuf. Dan maak ik kip met appelmoes.'

'Ik betaal ze van mijn eigen geld. Uit de envelop,' zegt hij. Zo vliegt de dag toch nog om.

's Avonds heeft Johnny nog altijd niets van Cindy gehoord. Hij begint te twifelen. Heeft hij de kaart wel in de juiste bus gestopt? Misschien heeft hij ze van de zenuwen bij Jan Verbist gepost. Hij denkt lang na voor hij het durft. Maar dan doet hij het toch. Om tien uur stuurt hij een sms aan Cindy. *Heb je mijn verjaardagskaart gekregen? J. Walker*. Bericht verzonden. Om half elf stuurt hij er nog een.

Sorry dat ik te laat was. Maar ik wist het niet. Bericht verzonden. Om kwart voor elf komt haar antwoord. *Als dit niet stopt, Johnny Walker, bel ik de politie*.

Dat schrijft ze. *Als dit niet stopt, Johnny Walker, bel ik de politie*.

Johnny raakt helemaal over zijn toeren. De politie? Voor een verjaardagskaart? Die slechts een week te laat is? Zijn handen beven, zijn hart hamert. Zou hij Gerda bellen? Zijn geheim tegen haar vertellen? Nee. Ze slaapt vast al.

Hij draait de deur van zijn flat op het nachtslot en zet er een keukenstoel tegen. Zo bang is hij dat de politie vannacht zal komen. Het duurt wel een uur voor hij inslaapt. Hij droomt niet van Cindy. Wel van Rita, Lily en Debbie. Ze hebben een politie-uniform aan. Met een pistool aan hun riem.

De volgende ochtend is hij wat rustiger. Gelukkig. De stoel staat nog altijd tegen de deur. De politie is niet gekomen. Vandaag is het een week geleden dat ik Cindy voor het eerst zag, denkt hij. En dat ik haar mobiel meenam. Aan het woord 'stelen' durft hij niet meer te denken.

Hij ziet haar zo weer uit de yogawinkel komen. In haar grijze trainingspak. Misschien gaat ze vandaag weer. Mensen gaan altijd op dezelfde dag van de week naar hun club. Dat weet Johnny. Hij heeft het ook wel eens geprobeerd. Een club op dinsdag of een vereniging op vrijdag. Maar na twee keer had hij er altijd genoeg van.

Hij besluit om terug naar *Op goed geluk* te gaan. Om twee uur, net als de vorige keer. Hij zal naar de deur aan de overkant kijken tot ze buitenkomt. Hopen dat ze weer op het terras gaat zitten. Met een broodje gezond en een glas muntthee. Hij zal haar alles vertellen. Dat hij Johnny Walker is. Dat hij in het echt Johnny Verstappen heet. Zoals zij in het echt Suzan de Vos heet. Dat hij altijd naar 'Samen' kijkt. Vroeger met zijn moeder en nu alleen. Dat hij hoopt dat iemand haar na de vakantie vindt in het donkere bos. Dat het hem spijt dat zijn verjaardagskaart te laat was. Over de mobiel zal hij een heel klein beetje liegen. Een leugentje om bestwil, noemt zijn moeder dat. Liegen is minder erg dan

stelen. Aan het einde van het verhaal zal hij 'sorry' zeggen. Voor alles. Hij zal zijn gevoelens uiten zoals Gerda het hem geleerd heeft. En Cindy zal zeggen:

'Geeft niks, hoor, Johnny. Kan gebeuren. Zullen wij dit weekend trouwens ergens samen een hapje eten?'

Vol goede moed gaat hij op stap. Om kwart voor twee zit hij op het terras van Op goed geluk, aan dezelfde tafel als vorige week. De tafel van Cindy is ook nog vrij. Aan de twee tafels ertussen zitten wel acht, negen mensen. Het zijn bejaarden, net als zijn moeder. Maar dat woord wil ze niet horen. Senioren, moet hij zeggen.

De dikke man heeft het druk.

'Zeg het maar,' roept hij vanuit het deurgat.

'Doe mij maar een broodje gezond,' roept Johnny terug, 'en een pilsje.'

Hij eet heel langzaam. Het schuim van zijn bier zakt in. Hij kijkt de hele tijd naar de deur aan de overkant. En dan, eindelijk, gaat ze open. Er komen twee vrouwen naar buiten. De ene kent hij niet. De andere wel. Cindy. Ze draagt een zwarte broek en een wit T-shirt met New York erop.

Johnny verslikt zich bijna. De onbekende vrouw stapt op haar fiets en rijdt weg. Cindy steekt de straat over en komt het terras op. Ze knikt naar iedereen tegelijk.

'Dat is Cindy uit *Samen*,' sissen de bejaarden. Ze gaat aan het lege tafeltje zitten. Als hij voorover buigt, kan hij haar zien. Ze neemt haar mobiel uit haar tas en legt hem weer naast de pot met viooltjes. Plots krijgt hij een ingeving. Als hij nu eens een grapje uithaalt? Hij haalt zijn eigen mobiel uit zijn borstzakje en stuurt haar een sms. *Dag Cindy. Alles goed? xxx*. Bericht verzonden. Hij hoort het piepje in de verte niet. De bejaarden kwetteren als vogeltjes. Maar dan ziet hij dat ze het bericht leest. Dat ze diep zucht. Haar

boezem gaat op en neer onder haar witte shirt. *New York* beweegt. Ze gooit de telefoon meteen in haar tas. Alsof ze boos is. Johnny gaat rechtop zitten en kijkt een hele tijd naar de lucht. Er drijft een wolkje voorbij. Het lijkt op een schaap zonder poten.

Als de senioren vertrokken zijn, kan hij Cindy weer voluit zien. Ze heeft een kleurtje alsof ze lang in de zon gezeten heeft. Ze eet een uitsmijter. Dadelijk zeg ik het, denkt Johnny. Dan ga ik aan het tafeltje naast het hare zitten en vraag of ik haar iets mag aanbieden. Zo hoort dat. En dan vertel ik haar dat ik Johnny Walker ben. In het echt Johnny Verstappen. En dat het me heel erg spijt.

Hij bestelt koffie. De dikke man zet een kopje voor hem neer en begint de tafels af te ruimen. 'Alles goed, Suzan?' vraagt hij.

'Bijna alles,' antwoordt ze. 'Ik heb een stalker. Je kent het wel: dubbelzinnige sms'en, oneerbare voorstellen, kaarten met harten in mijn brievenbus...'

Johnny valt bijna van zijn stoel. Hij is verontwaardigd. Hij wil roepen dat het maar één kaart was.

'Hij noemt zich Johnny Walker, godbetert,' zucht Cindy.

'Johnny Stalker zul je bedoelen,' lacht de dikke man.

'Ik kreeg net nog een bericht. Het lijkt wel of hij me volgt. Ik word er paranoïde van. Het is begonnen nadat ik mijn mobiel kwijt was. Die vond ik plots weer in mijn brievenbus. Creepy, hoor.'

Johnny weet niet wat *paranoïde* is. En *creepy* evenmin. Als hij het kan onthouden, zal hij het aan Gerda vragen. Wat een stalker is, weet hij trouwens ook niet precies. Het is een woord dat vaak in *Dag Sterren* staat. Beroemde vrouwen en filmsterren hebben vaak een stalker.

Johnny voelt zich een beetje misselijk. Hij ziet hoe Cindy afrekent en opstaat.

'Wees voorzichtig met die stalker,' waarschuwt de dikke man. 'Het zijn soms gevaarlijke gekken.'

'Misschien neem ik een ander telefoonnummer,' antwoordt ze. 'Maar eerst ga ik bij de politie informeren wat ik het beste doe. Het rare is: je verdenkt op den duur iedereen.'

'Ik ben het niet, hoor,' lacht Toon.

Nu lacht Cindy ook. Het is de eerste keer vandaag. Ze knikt naar Johnny voor ze vertrekt.

'Dag meneer,' zegt ze vriendelijk.

'Dag Cindy,' fluistert hij.

Hij gaat meteen naar huis. Yusuf zwaait naar hem. Boven belt hij meteen zijn moeder.

'Wat is een stalker precies?' vraagt hij.

Ze legt het uit. En vraagt waarom hij dat wil weten.

'Omdat ik er iets over gelezen heb in *Dag Sterren*,' zegt hij. 'Iets dat ik niet helemaal snap.'

De andere moeilijke woorden van Cindy is hij vergeten.

Om zes uur gaat hij weer naar beneden. Yusuf haalt net de groentebakken binnen.

'Verkoop jij dit?' vraagt Johnny. Hij steekt de lege whiskyfles omhoog.

Yusuf knikt. Hij gaat op een krukje staan en pakt een volle fles van de plank. Johnny heeft vijf euro bij zich. Dat is niet genoeg.

'Dat regelen we morgen wel', zegt Yusuf. 'Ik ken je toch.'

Johnny is in de war. En na twee slaapmutsjes wordt het niet beter. Net voor hij inslaapt, hoort hij echo's van het gesprek

tussen Cindy en de dikke man. Gevaarlijke gekken. Oneerbare voorstellen. Kaarten met harten. Het is geleden van de begrafenis van zijn vader dat hij nog gehuild heeft. Maar nu kan hij de tranen niet tegenhouden. Zijn kussen wordt er nat van. Hij droomt van heel lang geleden. Van de pestkoppen uit zijn klas. Verstappen heeft me een bloedneus geslagen. Verstappen heeft mijn boterhammen afgepakt. Verstappen heeft mijn gympen gestolen. Niemand gelooft hem als hij zegt dat het niet waar is.

De volgende dag is hij vroeg op. Zal hij Gerda bellen? Bekennen dat hij een stalker is? Tenminste, dat Cindy uit 'Samen' dat denkt. Misschien moet hij zelf naar de politie gaan. Tegen de agent van dienst zeggen dat ze Cindy niet moeten geloven. Het was niet netjes dat hij haar mobiel heeft meegenomen. Dat geeft hij toe. Dat was zelfs diefstal. Maar al de rest was om het goed te maken. Omdat ze jarig was. En misschien ook een heel klein beetje om zijn gevoelens te uiten. Gerda heeft hem dat geleerd. Omdat het gezond is.

Hij besluit iets te doen wat het meeste lijkt op wat hij anders doet. Hij trekt zijn sportschoenen aan en gaat naar de bouwmarkt. Dwars door de stad, van zuid naar noord. Zonder rugzak. Zonder brooddoos. Maar met zijn dagdroom voor onderweg. Stappen. Verstappen. Hij gaat niet werken. Hij gaat iets kopen. Met korting, want hij is en blijft een werknemer. Ook tijdens zijn vakantie. Misschien zit Debbie wel aan de kassa. Misschien helpt Nico de klanten met de zaagmachine.

Als de glazen deuren voor hem openzoeven, voelt Johnny zich bijna gelukkig. Zijn zorgen om Cindy zijn een beetje

gezakt. Het is nog niet druk in de zaak. Hij ziet geen klanten en ook geen collega's. Er zit zelfs niemand achter de kassa. Johnny loopt langs de verfpotten. Ze staan netjes in het gelid, kleur bij kleur. Hij legt een paar zakken met vochtvreter recht. Snuift de geur van vers hout op bij de afdeling planken. *Hulp nodig bij het op maat zagen? Vraag het aan onze medewerkers.* Hij streelt het laminaat, glad als de huid van een baby. Hij rammelt met doosjes vol spijkers en krammen. Hij kiest twee verpakte verfkwasten uit het rek: een smalle en een brede. Echt varkenshaar. Die gaat hij kopen. Hij geeft ze de volgende keer cadeau aan Oom Bernard. Voor zijn verjaardag. Te laat, net als de kaart van Cindy. *Te laat maar recht uit het hart. Proficiat jarige.* Zondag zei hij dat het tuinhuis een verfje nodig heeft. 'Dat zegt hij al twee jaar', lachte tante Monique tegen zijn moeder, 'je kent hem! Veel woorden en weinig daden.' Op weg naar de kassa ziet Johnny drie collega's tegelijk: Nico, Debbie en Rita. Hij krijgt een beetje kippenvel. 'Kijk nu wie ze binnengooien,' zegt Nico, en klopt hem zachtjes op zijn rug. 'Ik moet beginnen. Ik zie je zo.' Debbie gaat er vandoor. 'Heb je een fijne vakantie? Nog leuke dingen gedaan?' Dat is Rita. Johnny knikt. 'En, heb je de fles al opengemaakt?' vraagt Nico. 'Ze is al leeg. Lekker spul,' zegt hij stoer. Bij de kassa maken ze een praatje met zijn vieren. Debbie, Rita en Nico in hun blauwe winkelschorten, Johnny in zijn beige zomerjack. Hij rekent af. Met korting. Hij vraagt om het bonnetje. 'Tot maandag dan,' zeggen ze. 'Mij zul je niet zien,' lacht Rita. Ze draait met haar ogen. 'Morgen is mijn laatste werkdag. Zondag vlieg ik naar Turkije met mijn man. Twee weken in een viersterrenhotel. All in. Ik tel de minuten.' Net voor de deuren openzoeven roept Nico nog iets.

'Hé, Johnny Walker! Zaterdag geef ik een barbecue voor mijn verjaardag. Heb je zin om te komen? Om vijf uur beginnen we. Weet je waar ik woon?'

'Nee,' antwoordt Johnny.

'Dan schrijven we het even op.'

Hij noteert zijn adres op de achterkant van een kassabon. Het is maar een paar straten bij Johnny vandaan. Dan hoeft hij niet met de tram of de bus.

'Ik kom ook,' zegt Debbie.

'Ik niet,' zegt Rita, 'we moeten zondag al om vijf uur op.'

'Ik kom,' besluit Johnny. 'En ik breng een cadeau mee.'

Hij gaat weer naar huis. Dwars door de stad, van noord naar zuid. Hij belt meteen zijn moeder.

'Ik ga zaterdag naar een barbecue,' zegt hij opgewonden.

'Nu moet ik alleen nog iets voor morgen verzinnen.'

'Ik weet wel wat,' zegt zijn moeder. 'We kunnen naar de markt gaan. En dan mag jij kiezen wat we zondag eten.'

Pas 's avonds denkt hij weer aan Cindy. Er is geen sms gekomen. Geen boze en geen vriendelijke. De politie is niet langsgeweest. Misschien waait het allemaal wel over.

Er zijn zeker twintig mensen op de barbecue. Het stadstuintje zit propvol. 'Let op voor de kinderen,' roept iemand af en toe. Ze mogen niet te dicht bij het vuur komen. Bezoekers geven kartonnen borden met worsten en stukken kip door. Ze drinken bier uit plastic bekertjes. Voor de dames is er sangria. Op een bank tegen de muur staan de cadeaus. Veel flessen drank. Een plant. Enveloppen. Johnny heeft een barbecue-schort meegenomen, van de markt. Een idee van zijn moeder. Nico trekt het meteen aan.

'Kan ik helpen?' vraagt Johnny.

Hij mag stokbrood snijden. Nico's moeder staat vlak bij hem in de keuken. Ze schikt rauwe groente op een schaal. De

ruimte is zo klein dat hij haar billen tegen de zijne voelt bewegen.

‘Dus jij bent Johnny,’ zegt ze.

‘Ja, ik ben Johnny,’ antwoordt hij.

Later zit hij buiten op een klapstoel. Hij kijkt. Hij luistert. Debbie zit tegenover hem. Ze draagt een zomerjurk met smalle bandjes. En ze is naar de kapper geweest.

Johnny maakt af en toe een praatje met mensen die hij helemaal niet kent. Over de kip die mals is. Over hoeveel geluk ze hebben met het weer. De mannen vertellen moppen. De vrouwen roepen dat er kinderen bij zijn. Maar zelf lachen ze het hardst. De kinderen vallen in slaap op de schoot van hun vader of moeder.

‘Ik ga er eens vandoor,’ zegt Debbie om tien uur.

‘Zal ik je brengen met de auto?’ vraagt Nico. Zijn schort zit vol vetvlekken.

‘Geen sprake van,’ lacht ze, ‘je bent dronken. Ik ga wel lopen. Zo ver is het niet.’

‘Ik loop met je mee,’ stelt Johnny voor. ‘Voor de veiligheid. Waar woon je?’

Ze heeft een knalgeel vestje aangetrokken. Het lijkt wel of de zon in het donker schijnt. Ze babbelen wat. Het was gezellig, ja. Die Nico! Echt de leukste thuis. Debbie woont niet ver weg.

‘Fijn, zo’n avondwandeling,’ zegt ze. ‘Dan kan het eten een beetje zakken.’

‘Ja,’ zegt Johnny, ‘ik zit ook vol.’

Ze zijn in haar straat aangekomen.

‘Daar is het.’

Ze wijst het voorlaatste huis aan.

Johnny wordt nerveus. In films zegt het meisje altijd ‘wil je misschien nog een kopje koffie?’ tegen de jongen die haar

thuisbrengt. Hij vraagt zich af of hij nog koffie lust op dit uur. 'Het licht brandt in de slaapkamer,' zegt Debbie, 'Johan is blijkbaar al thuis.'

'Wie is Johan?' vraagt Johnny.

'Mijn man,' zegt Debbie. 'Hij kon niet mee naar de barbecue vanavond. Hij moest biljarten.'

Ze geeft hem een hand.

'Bedankt voor het thuisbrengen, Johnny,' zegt ze. 'En tot maandag dan maar weer.'

Onderweg naar huis denkt hij weer aan Cindy. Als hij durfde zou hij haar nu een berichtje sturen. Vragen of ze het hem vergeeft. Maar hij durft niet.

Johnny zit op de bank in het huis van zijn moeder. Het is zondagmiddag, twaalf uur. Over een kwartiertje eten we, heeft ze gezegd. Hij hoort haar zachtjes zingen in de keuken. *For-mi-da-ble. Formidable.* Hij ruikt de soep. Hij is blij dat alles weer gewoon is. Of lijkt. Dat hij morgen mag gaan werken. De krant ligt open op tafel. Hij bladert maar leest niet echt. Er staan veel te moeilijke dingen in. Over het binnenland. Het buitenland. De crisis.

De banken. Hij heeft niets met de banken te maken. Hij krijgt elke maandag zijn envelop van Gerda.

De *Showbizz*-krant leest hij wel graag. Er staan nieuwtjes in over beroemde mensen, net als in *Dag Sterren*. Op de voorpagina staat Stromae in zijn mooie ruitjespak. Johnny slaat de pagina om. Hij spert zijn ogen wijd open.

Hij ziet een grote foto van Cindy. Ze heeft haar witte T-shirt aan met *New York* over haar borsten. Boven de foto staat in vette letters: **Soapactrice Suzan de Vos slachtoffer van stalker.**

Onder de foto staat een artikel. Hij durft het niet te lezen.

Zijn moeder zet de soep op tafel. Ze kijkt naar de opengeslagen *Showbizz*-krant en vraagt of hij het gelezen heeft.

‘Ik wilde net beginnen,’ fluistert Johnny.

‘Arme Cindy,’ zegt zijn moeder terwijl ze haar soep oplepelt.

‘Dat arme kind heeft geen minuut rust meer. Als je wil weten wat een stalker precies is, dan moet je dit maar eens goed lezen. Dan weet je het meteen. Zo iemand moesten ze...’

Johnny schuift zijn bord van zich af.

‘Ik heb geen honger,’ zucht hij.

‘Wat krijgen we nu?’ vraagt zijn moeder ‘En ik heb nog wel macaroni met ham en kaas gemaakt. Met een korstje. Je hebt gisteren vast te veel gegeten.’

‘Ik denk het ook,’ piept Johnny.

Hij is echt misselijk. Hij gaat op de bank liggen en doet zijn ogen dicht. Zijn moeder legt een fleece dekentje over hem heen. Hij valt in slaap en wordt pas laat in de middag wakker.

‘Ik heb maagpijn,’ klaagt hij, en legt zijn hand op zijn buik.

‘Dat is honger,’ zegt zijn moeder.

Ze kijken samen naar een film. *The Sound of Music*. Zijn moeder zingt af en toe luidkeels mee. Do re do. Daarna eten ze de opgewarmde macaroni. Het korstje is taai. Johnny gaat vroeg naar huis, want morgen is het werkdag. Hij krijgt een boodschappentas mee: twee plastic bakjes met ingevroren soep, een volkorenbrood, een pak koekjes. Daar bovenop legt zijn moeder de *Showbizz*-krant.

‘Ik hou van u,’ zegt hij bij het afscheid. Haar gemoed schiet vol.

Eentje, denkt hij, één slaapmutsje uit mijn nieuwe fles. Pas als zijn glas helemaal leeg is, durft hij te lezen wat er onder Cindy's foto staat.

Soapactrice Suzan de Vos slachtoffer van stalker.

Suzan de Vos, ons allen bekend als de wat simpele Cindy uit de soap 'Samen' had zich haar vakantie heel anders voorgesteld. Net na het einde van de opnames voor het nieuwe seizoen, is ze slachtoffer geworden van een stalker. Hij - want ze gaat ervan uit dat het een man is - bestookt haar met sms'jes en romantische kaarten. De boodschappen die ze met regelmaat ontvangt, zijn ondertekend met de naam Johnny Walker en laten niets over aan de verbeelding.

Van onze correspondent

Dat de dader een bekende van Suzan de Vos is, staat vast. Een dag nadat ze haar mobiele telefoon miste, vond ze deze namelijk terug in de brievenbus van haar woning. Sindsdien wordt ze bestookt met dubbelzinnige sms'jes en kaarten. Ze kan zich niet aan de indruk onttrekken dat ze gevolgd wordt. 'En dat is juist zo creepy,' aldus de aangeslagen actrice na een paar slapeloze nachten. 'Het is dus iemand die weet waar ik woon. Iemand die ook weet wanneer ik jarig ben. Maar wie? Op den duur ga je zelfs je eigen vrienden en familie verdenken. Dat fans wel eens tot dit soort praktijken overgaan, daar kan ik nog enig begrip voor opbrengen. Maar iemand uit mijn eigen kring? Ik word er eerlijk gezegd een beetje paranoïde van.' Inmiddels heeft de actrice maatregelen genomen om haar veiligheid te garanderen. Wij wensen haar namens *Showbizz* veel sterkte.

Johnny gloeit over heel zijn lijf. Suzan de Vos, ons beter bekend als de wat simpele Cindy uit Samen, zegt dingen die helemaal niet kloppen. Net als de pestjongens op school vroeger. Hij knipt het artikel uit de krant. Hij onderstreept de moeilijke woorden. Nog één sms wil hij haar sturen. De allerlaatste. Om zijn gevoelens te uiten.

Beste Cindy. Ik wilde u geen verdriet doen. Ik ben geen stalker. Ik ben ook Johnny Walker niet, maar gewoon Johnny Verstappen. Het spijt me dat ik u paranoïde en creepy heb gemaakt. Het spijt me echt. Nog veel succes. Dat schrijft hij. Hij leest het wel vijf keer over.

Dan wist hij de zin met zijn echte naam. Stel je voor dat Cindy tegen *onze correspondent* vertelt dat Johnny Walker eigenlijk Johnny Verstappen heet. Dat het volgende week in *Showbizz* staat. Dat tante Monique het in Dag Sterren leest. En het tegen zijn moeder vertelt. Hij begint helemaal opnieuw.

Beste Cindy. Ik wilde u geen verdriet doen. Ik ben geen stalker. Ik ben ook Johnny Walker niet. Dat is mijn schuilnaam. Het spijt me dat ik u paranoïde en creepy gemaakt heb. Het spijt me echt. Hartelijke groeten en nog veel succes.

Hij verzamelt al zijn moed en drukt op de verzenden-toets. Minder dan een minuut later klinkt het piepje al. Johnny hoopt dat alles weer goed is. Dat ze hem vergeven heeft. *Verzenden mislukt. Dit nummer is niet beschikbaar,* leest hij.

Op maandag gaat hij weer naar zijn werk. De stad door, van zuid naar noord. Stappen. Verstappen. Hij heeft een nieuw werkhemd van C&A aan, bruin met witte ruitjes. In zijn brooddoos zitten vier dubbele boterhammen: twee met kaas, één met worst en één met appelstroop. Yusuf heeft

hem een appel gegeven. Dat doet hij wel vaker. Fruit is gezond. En een goede buur is beter dan een verre vriend. De bouwmarkt is nog niet open. De baas komt net aan in zijn Mercedes. Hij schakelt het alarm uit en opent de deur. Hij laat Johnny voorgaan.

‘Fijne vakantie gehad?’ vraagt hij.

‘Gaat wel,’ zegt Johnny. ‘Ik ben blij dat ik weer aan het werk kan.’

‘Dat komt mooi uit,’ lacht de baas. Hij verdwijnt meteen in zijn kantoor.

Johnny gaat naar de kantine. Hij trekt zijn blauwe werkschort aan en kijkt rond. Wat een puinhoop hebben ze achtergelaten.

Hij ruimt de kopjes en glazen van tafel en wast ze af. Hij zet een pot koffie en kookt water voor de dames die thee willen. De vieze theedoeken gooit hij in de mand. Hij veegt de kringen van tafel met een schoon vaatdoekje. Dan ziet hij pas de krant van zaterdag op een stoel liggen. Netjes opgevouwen, alsof niemand er nog in gelezen heeft. Hij haalt de Showbizz-pagina's eruit. Snel steekt hij ze in het voorzakje van zijn rugzak. De krant zelf gooit hij bij het oud papier.

Daar heb je Nico. En Debbie. En Lily. Ze drinken samen koffie. Ze zeggen dat er geen betere bestaat. Dat ze hem gemist hebben: Johnny zelf én de koffie. En dat Rita waarschijnlijk nu al aan het zwembad ligt in Turkije.

‘In monokini,’ lacht Nico.

‘Waar is de weekend-krant?’ vraagt Lily. ‘Het was zo druk zaterdag. We hadden zelfs geen tijd om naar het toilet te gaan. Laat staan om even door de krant te bladeren.’

‘Niks gezien,’ zegt Johnny. Hij verdwijnt naar het magazijn. Uitpakken. Sorteren. Soort bij soort. Kleur bij kleur.

Hij voelt zich goed tussen de potten verf, de kwasten, de spijkers en de spaarlampen. Hij probeert niet aan Cindy te

denken. Maar dat lukt niet. Het zit hem vreselijk dwars dat ze gelogen heeft. In de krant dan nog. Tegen onze correspondent. Of is overdrijven geen liegen misschien? 's Avonds belt zijn moeder. Gerda wil hen morgen samen spreken. Samen. Over de vakantie. Het geld. De zelfredzaamheid. Evalueren, noemt ze dat.

'Laten we bij mij afspreken,' zegt zijn moeder, 'dan hoef ik niet alleen over straat achteraf. En weet je wat? Kom recht na je werk hierheen. Dan kunnen we samen eten.'

'Goed,' zegt Johnny.

Hij strijkt de *Showbizz*-krant glad en stopt hem in de onderste la van zijn nachtkastje. Bij het knipsel. Hij besluit geen slaapmutsjes meer te nemen. Daar krijgt hij rusteloze dromen van.

Ze eten fishsticks. Johnny kan er wel twaalf op. Met puree en doperwtjes. Over een uur komt Gerda.

'Tante Monique belde vanmiddag,' zegt zijn moeder terwijl ze de borden afruimt. 'Ze had de nieuwe *Dag Sterren* vandaag gekregen. Met een foto van Cindy op de voorkant. '*Nieuwe onthullingen*' stond eronder. Het schijnt steeds erger te worden met die stalker. Veel erger dan wat er in de krant stond. Die sterren hebben het ook niet altijd makkelijk.'

Johnny antwoordt niet. Hij wil er niets meer mee te maken hebben.

'Ik praat tegen je!'

Zijn moeder blijft wachten met de borden in haar hand.

'Misschien heeft ze het wel zelf uitgelokt,' zegt hij.

Ze kijkt hem vragend aan. Ze wil nog snel afwassen voor Gerda komt.

Gerda blijft een uurtje. Ze maakt notities. Zijn moeder beantwoordt alle vragen, ook de vragen die ze aan Johnny

stelt. De vrouwen drinken een glaasje port.

'Als mijn baas het ziet, dat ik drink onder werktijd,' giechelt Gerda. Ze bloost tot in haar hals. Ze legt haar hand op die van Johnny.

'Volgende week kom ik bij jou langs. Op de flat,' zegt ze.

'Dan praten wij verder onder vier ogen.'

Johnny wist niet dat Gerda een baas had. Hij dacht dat ze zelf de baas was.

Het duurt nog weken voor ze tante Monique weer zullen zien. Zo lang kan Johnny niet wachten om Cindy's nieuwe onthullingen te lezen. De volgende dag gaat hij na zijn werk langs de kaartenwinkel. Ze verkopen er ook kranten en tijdschriften. De vrouw kent hem nog.

'En, was de jarige blij met haar kaart?' vraagt ze.

'Ja, hoor,' zegt hij. 'Heel blij.'

'Ik wil deze.' Hij legt de nieuwe *Dag Sterren* op de toonbank.

'Voor mijn moeder.'

Op de cover staart Cindy hem met bange ogen aan.

'Er staan altijd leuke roddels in,' zegt de vrouw.

'Volgens mij is de helft verzonnen. Maar de mensen lezen dat nu eenmaal graag.'

'Denkt u?' vraagt Johnny. 'Dat de helft verzonnen is?'

'Eerlijk gezegd denk ik dat alles wat er in staat verzonnen is.' Ze geeft hem wisselgeld. 'Maar je moeder vindt het vast leuk dat je er eentje voor haar meeneemt.'

'Dat denk ik ook,' zegt Johnny.

Hij stapt stevig door. Thuis slaat hij meteen het tijdschrift open. Cindy praat drie bladzijden lang over haar stalker. Hij ziet de grote titels. Hoe bang ze is. Hoe paranoïde ze wordt. Er staan foto's bij. Van haarzelf. Van de klep van haar brievenbus. Van zijn verjaardagskaart. Gelukkig kun je alleen de buitenkant zien: de roze rozen in de vorm van een

hart. Hij hoopt maar dat de vrouw van de krantenwinkel de kaart niet herkent. En de politie belt.

Het verhaal zelf durft Johnny niet te lezen. Alleen de laatste zin leest hij. Dat ze een nieuw telefoonnummer heeft. En dat ze zich nu wat veiliger voelt.

Hij scheurt de bladzijden uit *Dag Sterren*, vouwt ze zorgvuldig op en legt ze in de onderste lade van zijn nachtkastje. Bij de andere knipsels.

‘Wat zal ik eens eten vandaag?’ denkt hij.

Hij pakt een pizza Hawaï uit zijn diepvriezer en bekijkt aandachtig de schijven ananas. Zijn handen beven. Zijn hart klopt in zijn keel. Plots lijkt het alsof er iets knapt in zijn hoofd.

Razend wordt hij. Woedend. Hij schuift het raam aan de straatkant open en gooit met een zwaai de pizza naar buiten. Als een vierkante frisbee. De doos blijft op het dak van een auto liggen. Dan beent hij naar de keuken. Hij grijpt de bijna volle fles Johnny Walker en smakt ze tegen de grond. Het glas springt in duizend splinters alle kanten op. De drank stroomt er als een kleine rivier tussendoor. Hij bonst wild met zijn vuist op het omslag van *Dag Sterren*. Er komt een scheur in Cindy’s wang. Dan zakt hij neer op een keukenstoel en laat zijn hoofd op zijn armen rusten. Johnny huilt met grote uithalen.

Er wordt op de deur geklopt. Eerst heel zachtjes. Dan harder. Dwingender. Johnny gaat rechtop zitten. Hij spitst zijn oren. De politie, denkt hij. Ze komen me halen. Samen met de vrouw van de krantenwinkel. ‘Hij was het,’ zal ze zeggen terwijl ze hem aanwijst. ‘Hij heeft die kaart met

rozen in de vorm van een hart bij me gekocht. Ik wist niet dat hij een gevaarlijke gek was.'

Ze kunnen iemand opsporen aan de hand van sms-jes, dat heeft hij in de krant gelezen. Eindelijk hebben ze hem gevonden. Johnny Walker. Johnny Stalker. In het echt Johnny Verstappen. Cindy zal er ook bij zijn. Ze zal haar hand voor haar mond slaan en uitroepen: 'Maar die man ken ik. Hij zat op het terras van *Op goed geluk*. Twee keer zelfs. En hij leek me zo'n aardig iemand.'

Er wordt opnieuw geklopt. Hij hoort een stem.

'Johnny, ik ben het. Yusuf. Doe eens open.'

Hij gaat naar de gang. Zijn schoenzolen plakken aan de vloer bij elke stap. Snel veegt hij zijn ogen droog en draait de sleutel om. Yusuf staat voor de deur met de pizza Hawaï in zijn handen.

'Ik geloof dat je iets uit het raam hebt laten vallen,' zegt hij. Hij lacht niet. Hij stapt zo maar Johnny's flatje binnen. Dat heeft hij nog nooit eerder gedaan.

Hij vraagt niet wat er gebeurd is. Waarom Johnny een behuild gezicht heeft. Waarom er duizend scherven op de keukenvloer liggen. Hij vraagt niets.

Hij zegt alleen maar 'Jongen toch!' en duwt Johnny op de bank.

Daarna stopt hij de pizza terug in de diepvries. Hij veegt de scherven bijeen. Hij dweilt de keukenvloer. Hij gaat tegenover Johnny zitten en vraagt of het gaat. En of hij honger heeft.

'Ja,' zegt Johnny. 'Eigenlijk wel.'

'Ik weet wat,' zegt Yusuf. 'Ik haal iets bij de frietchinees. En ik breng een paar pilsjes mee. Uit de winkel. Wat denk je?'

'Goed.' Johnny zucht.

Bijna zegt hij: 'Maar niet tegen Gerda zeggen, of tegen mijn moeder.'

Een half uur later zit hij samen met Yusuf friet te eten. Met mayonaise. En een loempia. Zo maar uit het pak op tafel. Ze drinken er een blikje bier bij.

‘Gaat het weer een beetje?’ zegt Yusuf een hele tijd later nog eens.

‘Ja,’ antwoordt Johnny. ‘Bedankt.’

‘Graag gedaan, buurman,’ zegt Yusuf. ‘Nu ga ik weer naar beneden. Morgen is het vroeg dag.’

Twee maanden later kijkt Johnny Verstappen met zijn moeder naar de eerste aflevering van *Samen* van het nieuwe seizoen. Cindy wordt gevonden in het donkere bos. Ze leggen haar op een brancard. Ze knippert sloom met haar ogen. Dood is ze dus niet.

‘Hoe zou het afgelopen zijn met dat arme kind en haar stalker?’ vraagt zijn moeder zich hardop af.

‘Dat had ze gewoon verzonnen,’ zegt Johnny.

‘Alles wat in Dag *Sterren* staat is trouwens verzonnen.’

Wat zijn Wablieft-boeken?

Wablieft-boeken zijn vlot leesbaar en vooral goed geschreven, door enkele van de beste auteurs uit Vlaanderen: Fikry El Azzouzi, Diane Broeckhoven, Saskia De Coster, Erik Vlaminck, Bavo Dhooge, Chika Unigwe, Siska Goeminne...

De Wablieft-boeken zijn er voor tieners en volwassenen. Een Wablieft-boek is ongeveer 80 pagina's dik. De teksten bevatten geen moeilijke woorden, de zinnen zijn kort, de letters zijn groot. De verhalen zijn spannend, ontroerend, mooi... Er zijn meer dan 20 Wablieft-boeken. Elke lezer vindt er zeker eentje waarvan zij of hij zal houden.

Ontdek alle Wablieft-boeken op

ww.wablieft.be/boeken/wablieft-boeken.

De Wablieft-boeken zijn te koop in de boekhandel of bij Wablieft. Je kunt ze ook lenen in de bibliotheek. Ze zijn ook als luisterboek beschikbaar.

Sterke vrouwen overal, Goedele Liekens **De smaak van sneeuw**, Chika Unigwe **Zusjes**, Saskia de Coster

Liefste kinderen, Bart Vercauteren **Kerstekind**, Diane De Keyzer

De roof van de rechters, Patrick Bernauw **Het klimaat verandert. Wat kan je zelf doen?** Steven Vromman **De regels van het huis**, Tine Mortier **Lekker & gezond**, KAV en Wablieft **Kind vermist**, Sylvia vanden Heede **Eline wordt een ster**, Do van Ranst **Nu niet. Nog niet**, Siska Goeminne **Winnen**, Erik Vlaminck

Opvoeden van A tot Z, Wendy Bosmans **De Kooi**, Sylvia Vanden Heede

De laatste straatmuzikant, Ruth Lasters **Jimmy Duffy: Kampioen in de loopgraven**, Geert Spillebeen **De handen van Fatma**, Fikry El Azzouzi **Johnny Stalker**, Diane Broeckhoven **Verloren in je hoofd**, Nathalie Carpentier **Jelle**, Gil vander Heyden

De taart van Tamid, Ria Massy

Johnny Stalker

Johnny Verstappen is 40. Hij woont alleen in een flat in de stad. 'Zijn hart is veel groter dan zijn verstand,' zegt zijn moeder. Elke dag gaat hij naar zijn werk in de bouwmarkt. Johnny stapt vaak en hij loopt ver. Op één van zijn wandelingen ontmoet hij Cindy, uit zijn favoriete tv-serie 'Samen'. Johnny is een beetje verliefd op Cindy.

Diane Broeckhoven schreef eerder onder andere *Wat ik nog weet* en *De buitenkant van Meneer Jules* dat internationaal een succes werd. Recent verscheen de roman *De poppendokter*.

